

Ahol a tejfehér felhő összeér a középkek éggel, az a világoskék derengés, az ott a mennyország. A Sztratoszféra szomszédságában lévő Mennyoszféra. Oda kerülünk, ha mondjuk lezuhan a szárnyas óriás kapszula. De akkor már, ha úgyis épp erre járunk, akár maradhatnánk is, ha baj van, minek a pusztulással együtt járó keserves procedúra. Megérintem az üveget, megnyomom ujjbeggyel, szívesen hozzáélnék a mennyország anyagához is, biztos finom tapintású, egészen bársonyos és légies, mint a virágpör.

Sárfi N. Adrienn 71

KÖNNYŰSÉG

Idegesítő volt a vámvizsgálat. Pulóver, cipő le, zseb kiürít, mezítláb, nagy terpeszben, karokat széttárva beállni abba a négyoszlopos, öltözőfülkészerű izébe, hogy átvilágítson a csodamasina. Kész orvosi vizsgálat: ezzel még a csontszerkezet rejtett hibáit is látják, nemhogy a csont és bőr közti részt vagy a bőrfelszínt. Ahogy kifeszítve, kelleetlenül álltam a fülkében, magamban dühöngve húztam ökölbe mindkét kezem ujjait, hogy aztán a középső ujjamat föléljük emeljem. „Fordulás!” – hangzott a parancsszó – „karokat feljebb!” – matatott a hónom alatt villogó csodabotjával a vámos lány, mire karjaimat tőlem telhetően még magasabbra emeltem, középső ujjam tüntetőn intett be a világnak, de a világ, a maga részéről, ezt a csekélyke lázadást szóra sem méltatta. „A kurva anyátokat!” – artikuláltál te dühösen, amikor a nehéz, turulcsatos övedtől próbáltál megszabadulni, kötelező jelleggel, a fülkés átvilágítás előtt.

Felszállás előtt még az animációs „safety video”-n kellett túlesni: egy mosolygó család jókedvű pandamací társaságában, lassú, kimért mozdulatokkal bemutatja a képernyőn a zuhanáskor és a vészhelyzet alkalmával a fedélzet elhagyásakor szükséges életbevágó tennivalókat.

Elég fontos volna, hogy az utazást megelőzően az ember megvizsgálja önmagát, van-e elég célja még az életben, rendben van-e önmagával, és akkor már nem ártana egy másik csodamasina sem, ami feltárja a tudatalatti zajlásokat, és akinek mondjuk a belső, céltalan égés elér egy bizonyos értékhatárt, az ne szállhasson fel a gépre. Mert a negatív kisugárzásával csak veszélyeztetné utastársait. De ilyen csodamasina nincsen, így örökös a veszély, hogy egy-két összeadódó negatív energia esetleg a hátrára fordítja menet közben, a kék derengés felett, a gépet és... Szerinted ez mind baromság, a Mennyoszférával együtt. Aludjak inkább. Nem alszom. Nézem a felhőket. A foszlékony ködpamacskból egyszer csak sűrű paplanhullámok képződnek, az egyenletesen szóródó fény pedig hófehérre deríti a felhőtengert. Előveszem a fényképezőgépet. Kicsit túlexponálok, hogy a természetes fehérséget visszaadja a fotó.

Megbököd a vállam. Rámutatsz a könyvben egy képre: cifra vallási épület. Majd ezt is látni fogjuk, meg egy csomó mindent. Trópusi vízesést, szörnyopofájú kőszobrokat templomok bejáratánál.

Azon gondolkodom, hol lennék most, ha nem éppen a repülőn.

72 De nem ugrik be egy tisztán kivehető hely sem, viszont azt tudom, mire gondolnék máshol: arra, hogy jó lenne nem ott lenni, el kéne utazni valahová, hogy kiszakadjak a megszokottból, és eláraszson idegenben valami felszabadító könnyűség.

Látom magam az egykori kollégium folyosóján. Félhomály van, mint később is mindig. Ez az első napom. Egy lány ül a földön, hátát, fejét a falnak vetve, rövid haja csapzottan lóg, felhúzott térde mellett sörösüveg és csikkekkel teli hamutál. Klaudia az első ember, akit megismerek a kollégiumban, miután beköltözöm. Hat évvel idősebb nálam, magyar-történelem és szociológia szakon végzett, most politológiát hallgat, öt nyelven beszél, többek között arabul is.

„Jó lehet annyit tudni” – mondom elismerően, mire csukott szemmel elhúzza a száját, nyúl a sörösüvegért, cserepes ajkán a megszokás lassúságával szivárog le az ital. Körmei hosszúak és sárgák. Leteszi az üveget, felnevet, nem akarom látni, de látom, hogy szúvasak a fogai. Mond egy hosszú versidézetet, aztán valami vallásháborút említ foghegyről, nem tudok hozzászólni, nem is értem, hogy jön ez ide.

„Jó, hogy sokat tudsz” – hebegek, ő csak nevet, a szeme homályos, rágyújt.

Bámulom. Próbálok összeegyeztetni a külsőt a belsővel.

„Ha én sokat tudnék...” – elakadok. „Miért nem utazol el?”

Lekicsinylő nevetés rázza aszottnak ható, vézna testét, pöfög ki a száján a füst.

„Most mi van? Miért ne?”

Legyint.

„Én boldog volnék, ha...”

„Ha?” – villan rám a szeme, de aztán megint szétfolyó homályba húzódik.

Zökken a repülő. Hosszú másodpercekig szánkázik fel-le az égen. Közel a Mennyoszféra. Lehet, hogy Klaudia szereti a szenvedéses szerepet. Ha jól számolom, most harminckét éves. Ha még él.

Harcol a gép az elemekkel. Turbulencia. Ez egy egészen elegáns női név is lehetne, akárcsak a Skizofrénia, ami eredetileg lehetne egy trópusi, húsos levelű növény neve, amit kölcsönvett az ember saját használatra. Lehunyom a szemem, fénytüskék vibrálnak a szemhéjam mögött.

A konyhában ülök, nézem a falat, valamit vetít rá az agyam, de abban a pillanatban, ahogy anyám számonkérőn szól hozzám: „És most mégis, hová...?” azonnal törlődik a kép. Zavartan nézhetek rá, mert megismétli a kérdést: „Most mégis, hová...?” és szinte rémülten teszi hozzá: „Hogy tudsz ennyire nem figyelni?”

Tényleg elkalandoztam egy kicsit, alighanem fáradt vagyok, hosszú volt az út Londonból. Az a kép a falon, amit az agyam kivetített az előbb, biztos érdekes lehetett. Elég kínos, hogy fogalmam sincs, mi volt az.

„Hiszen még csak most értél haza, és máris...?” – anyám hangja csaldott és türelmetlen.

Könyökölök az asztalon, anyám a mosogatónál áll, kicsit előre, felém dől a felsőteste, látszik rajta, fel nem foghatja a cselekedeteim okát.

„És amit eddig megspóroltál, azt most...?”

„Nem, hanem...” – védekeznek, de igazából fogalmam sincs, mit akarhatok ezzel a mondatkezdéssel, mégis hogy akarnám folytatni.

Azt viszont biztosan tudom, mire gondol anyám. Arra gondol, hogy valamit nagyon elszúrhatott nálam, és ezért részben önmagát okolja, és hogy mégis igaza lesz a nővéremnek: ha egyszer már ennyi idős vagyok, és még mindig nem tettem le semmit az asztalra, akkor ez már így is marad. Mert a fotózás nem egy tisztességes munka, főleg nem biztosít biztos állást, nem egy állandó bevételi forrás, nem lehet rá semmit építeni, főleg nem az életemet. „Miért nem mész el inkább...”

Anyám aggódva néz, mert azt látja, hogy megint rettentően elkalandoztam. Mosolyt erőltetek az arcomra, így nézek vissza rá, ettől láthatóan még zaklatottabbá válik, ingerülten pakolászni kezdi az edényeket a szárítóból a szekrénybe.

Bámulom a konyhaajtót. Az ajtó egy örök szimbólum. Mögötte maradni, vagy kilépni rajta, magamra zárni, vagy tárva-nyitva hagyni, vagy például szürkére, esetleg színesre festeni. Váratlanul betoppan ezen a szimbólumon a nővérem. Vervörösre húzott ajka feltűnően mozog: rágózik. Hegyes állát felszegei, kérődzve veti felém:

„Na, mi van hugi, mi lesz veled?”

„Ne aggódjál már te is miattam” – meglepődöm a saját indulatomtól, amely élethű nyugalommal palástolja magát.

A nővérem ajkához emeli a vizes poharat, kerek szeme rám szegeződik, torkában gluggyog a folyadék. Jelenlététől elgémberedek, pedig most, hogy a szája foglalt, most kéne védekezni vagy legalábbis érvelni: milyen jó munkám volt odakint, mennyit kerestem és tanultam az egy év alatt, és ezután

nem nevezhet naplopónak, mint eddig, vagy ilyesmi, de nem bírok többet mondani, görcs szűkíti a torkomat, a gyomromat.

„Egyél valamit fiam, olyan sovány vagy” – pakolja elém az asztalra anyám tányéron, láboshan a tegnapról megmaradt ebéd maradékát.

74 „Nem csináltam frisset, nem tudtam, hogy ma jössz meg. Nem szóltál” – dohog sértetten, és beteszi a tányérba mert levest a mikroba.

„Na, pá, akkor jó pihenést!” – búcsúzik, az utolsó szót élesen kihangsúlyozva, a nővérem.

Visszamorgok valamit, nem azt, amit ebben a helyzetben ténylegesen kellene, fáradt vagyok. Nézem a falat. Halványzöld. Egész kellemes, de talán jobban festene, ha erősebb zöld lenne, fene tudja. Közép lila. Vértörös. Vagy színes. Miért ne. Mint a virágba borult világ. Vagy inkább, mint a világba borult virág. Az volna aztán a színergia.

„Az” – szisszenek kuncogva, anyám rám mered, az van az arcára írva, nem ártana, ha látna egy orvos. És egy pszichológus. Vagy pszichiáter.

„Anyá...” – mosolygok rá biztatón, hogy jelezzem, nincs semmi bajom, és folytatnám valamivel, ami megnyugtatja, de valahogy nem bírok megmagyarázni semmit. Most sem. Cseng a mikro, anyám kiveszi belőle a gőzölgő levest, elém rakja. Nem tudom, miért olyan természetes, hogy kiszolgál engem. Ezt is valahogy máshogy kéne. Meg mindent. Először is beszélni kell a dolgokról. Nyíltan, őszintén, köntörfalazás vagy mi nélkül.

Behunyom a szemem, azt mondom magamban, igen, most kell végre kitörni a csukott ajtón, új fejezetet nyitni az életben, kettőnk kapcsolatában, igen, most, levegő mélyre szív, hosszasan kienged, szem kinyit, ajtó nagy lendülettel betör:

„Anyá!” – kiáltok.

A kiáltásommal azonban pontosan egy időben buggyan a világba borult virágra anyám rezignált, fájdalmas kérdése:

„És mégis meddig maradtok, és hová is...?”

Maga vagyok a pezsegni vágyó, de egy váratlan támadással közömbösített kénsav. A megkövült, zárt ajtó mögött kuksoló sűrű szürke meztelenség. A legsötétebb folt anyám halvány, alig hullámzó reménytengerében.

„Pá...pár hétig. Délkelet-Ázsi...” – elcsuklik a hangom, köhögni kezdek, kisietek a fürdőbe, de nem bírom abba hagyni a köhögést. Visszavonulok a szobámba, könnybe lábadva krákokok, elhomályosul a tér, a mályvaszínű falakon alakatlan fényfoltok táncolnak. A torkomban vég nélkül kaparnak, dühösen dörömbölnek a felszínre vágyó, de bent rekedt megmentő szavak, legalább ki akarnám köpni őket, de akkor meg foggal-körömmel kapaszkodnak, biztos félnek, hogy a szabad levegőn, a hozzájuk tartozó hangok és érzelmek nélkül örökre elvesznének.

A turbulencia enyhül, a karfára tapadt kezeim szorítása enged. Sziasztok felhők, csókolom Mennyoszféra, Szkizofréria vagyok, a Földről.

Anyám azt is kérdezi, miért utazunk olyan messzire. Miért nem jó nekünk valahol a közelben.

75

Nem tudok megmagyarázni semmit.

„Petikém, vigyázzatok egymásra” – borul a nyakadba, én meg motyogom magamban, hogy igen, persze, majd vigyázunk egymásra az úton, hát hogyne vigyáznánk, mintha ez egy szokásos házassági fogadalom volna, amiről mindenki kétséget kizáróan tudja, hogy képes lesz betartani.

„Vigyázunk, anya, ne aggódjál” – mondom halkan, de érzem, hogy könnyűek a szavaim, és anyám is érzi ezt a könnyűséget, és nyugtalanítja. Pedig mindenki tudja, nincs olyan, hogy vigyázunk, és akkor nem lesz baj. Nincsenek a vigyázásnak biztosítókötelei, nincsenek vigyázásos fogódzók, kapcsok, fegyverek, amik által az ember megvédené önmagát vagy bárki mást.

Zsúrkoksi kereke gördül az égi óriáskapszula folyosóján. Megbököd a vállam:

„Ébredj, jön a kaja!”

